

res i aktiver, hvis værdi må antages nogenlunde at variere med prisniveauet, og på den anden side tilsikrer en begrænsning af risikoen for tab gennem spredning af placeringerne af aktiverne i en række forskellige værdipapirer. For den enkelte sparør, der kun har et begrænset beløb til rådighed, kan det være vanskeligt samtidig at tilgodese begge disse formål, men gennem et samarbejde mellem et større antal sparere lettes mulighederne i så henseende, ligesom man i fællesskab er i stand til at betale for investeringsekspertise og administration.«. Siden er også andre end småsparere blevet interesserede i at placere deres midler i investeringsforeninger og i øvrigt også i specialforeninger. Det gælder i høj grad institutionelle investorer.

Endvidere skal en investeringsforening på en deltagers forlangende indløse dennes andel af formuen med midler, der hidrører fra formuen. I praksis er det sædvanligvis således, at et medlem af en investeringsforening, der vil afhænde sine andele, vil gøre det gennem foreningens depotselskab eller et andet pengeinstitut eller fondsmæglerselskab, der i givet fald kan indløse sine andele hos foreningen. Denne type virksomhed skal organiseres i foreningsform.

Stk. 2 fastslår, at en investeringsforening alene eller sammen med andre foreninger kan eje et selskab, der udelukkende og kun på den eller de pågældende foreningers vegne udøver administrationsvirksomhed. Det skyldes bestemmelser i UCITS-direktivet, at et investeringsforvaltningsselskab, der ejes af en investeringsforening, udelukkende må administrere foreningen og andre foreninger, der er medejere. Et foreningsejet investeringsforvaltningsselskab kan derfor ikke udføre individuel porteføljepleje.

Hvis en forening kun ejer en mindre andel af et investeringsforvaltningsselskab, opstår der ikke »automatisk« en betydelig indflydelse på investeringsforvaltningsselskabet. En række foreninger, der ikke har samme bestyrelse, kan tilsammen eje investeringsforvaltningsselskabet, uden det af den grund bliver foreningsejet efter denne bestemmelse, hvis de hver især ikke ejer mere end 10 pct. af aktierne i investeringsforvaltningsselskabet. Det svarer til den andel, som de må eje i et porteføljeselskab efter forslaget § 93, stk. 1 og § 103.

Når foreninger ejer investeringsforvaltningsselskabet sammen med et depotselskab, må foreninger med samme bestyrelse tilsammen højst eje 10 pct. af aktierne i investeringsforvaltningsselskabet. Det skyldes, at undtagelsen i bestemmelsen fra de almindelige dominansregler i forslaget § 103 alene gælder for investeringsforvaltningsselskaber, som en forening ejer alene eller sammen med andre foreninger.

Såfremt en forening efter sine vedtægter ikke må eje aktier, heller ikke i et investeringsforvaltningsselskab, kan et foreningsejet investeringsforvaltningsselskab ikke administrere den pågældende forening, med mindre ejerne overholder grænserne i forslaget § 93 og 103.

Stk. 3 fastslår, at en investeringsforening, når det fremgår af vedtægterne, kan give et årligt bidrag på højst 2 pct. af formuen til humanitære eller almennyttige organisationer, som de har indgået aftale med herom. Bidraget beregnes af den regnskabsmæssige formue opgjort ultimo i regnskabsåret. Det er en mulighed, der blev indført med lov nr. 233 af 29. april 2002 om ændring af lov om investeringsforeninger og specialforeninger, lov om innovationsforeninger, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om sparevirksomheder, lov om et skibsfinansieringsinstitut, lov om banker og sparekasser m.v. samt realkreditloven m.v., idet denne mulighed allerede fandtes i Norge og Sverige. Det forudsættes, at de humanitære organisationer er godkendt i henhold til ligningsloven, for at bidragsyderen kan få skattemæssigt fradrag. Ifølge ligningsloven kan foreninger, stiftelser, institutioner m.v. godkendes, hvis de er hjemmehørende her i landet, er alment velgørende eller på anden måde almennyttige og anvender deres midler, herunder de modtagne ydelser til humanitære formål, til forskning eller til beskyttelse af naturmiljøet.

Stk. 4 svarer til investeringsforeningernes og specialforeningernes eneret efter § 5, stk. 1 i den gældende lov om investeringsforeninger og specialforeninger. Bestemmelsen indeholder en eneret for foreninger til sammen med udenlandske investeringsinstitutter, der er godkendt som UCITS i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, at rette henvendelse til en videre kreds eller offentligheden med henblik på at modtage midler, der placeres efter et princip om risikospredning, og som indløses på forlangende af et medlem af foreningen. Investeringsforeningerne må kun placere midlerne som nævnt i kapitel 13 og 14.

Stk. 5 fastslår, at andre virksomheder ikke må anvende navne eller betegnelser for deres virksomheder, der er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er investeringsforeninger.

Stk. 6, 1. pkt., indeholder en navnepligt for investeringsforeninger. De tilfælde, hvor navnet skal anvendes, skal forstås i overensstemmelse med aktieselskabslovens § 153, stk. 6. Det følger af denne bestemmelse, at investeringsforeninger har pligt til at angive investeringsforeningens navn på breve og andre for-